

ОКРУЖНИ СУД У НОВОМ ПАЗАРУ, у већу састављеном од председника суда Тамила Хубића као председника већа, и судија Адила Бибића и Радисављевић Драгише као чланова већа, уз учешће записничара Зоранић Аделе, у кривичном предмету против осумњичених Росић Горана и Карличкић Милића из Новог Пазара, због крив. дела изнуђивање исказа из чл.65 ст.2 КЗ РС, одлучујући о неслагању истражног судије са захтевом за спровођење истраге, поднетог од стране пуномоћника оштећеног Муратовић Бегана из с. Житниће СО Сјеница, Енеса Црнишанина, адв. из Новог Пазара, у седници већа одржаној дана 21.11.2002. године донео је

РЕШЕЊЕ

ДА СЕ СПРОВЕДЕ ИСТРАГА ПРОТИВ:

Росић Горана и Карличкић Милића из Новог Пазара, радника СУП-а Нови Пазар,

ЗБОГ ОСНОВАНЕ СУМЊЕ

да су дана 21. јуна 1994. године, незаконито без икаквог решења или упућеног позива, оштећеног Муратовић Бегана и његовог синовца Мухарема, одвели са пијаци где су продавали сир, у СУП и тамо из малтретирали, тукли, везали и батинали, понижавајући их и вређајући их на националној основи, псујући турску мајку, терајући их да признају да имају оружје,

чиме су извршили кривично дело из чл.65 ст.2 КЗ РС.

Образложење

Пуномоћник оштећеног Муратовић Бегана из с. Житниће, Енес Црнишанин, адв. из Новог Пазара, поднео је овом суду захтев за спровођење истраге против Росић Горана и Карличкић Милића, радника СУП-а Нови Пазар, због основане сумње да су 21. јуна 1994. године извршили кривично дело изнуђивања исказа из чл.65 ст.2 КЗ РС.

Истражни судија овога суда, својим дописом Кп. бр.69/02 од 10.09.2002. године, изразио је неслагање са захтевом пуномоћника приватног тужноца за спровођење истраге, јер је по мишљењу истражног судије, за постојање кривичног дела изнуђивања исказа из чл.65 ст.2 КЗ РС, потребно да је изнуђивање исказа или изјаве праћено тешким насиљем, чије се постојање може потврдити само ако је као последица таквог насиља наступила тешка телесна повреда.

У списима предмета постоји извештај хирурга др. Синана Маровца од 14.01.2002. године, у коме су описане повреде на телу оштећеног Муратовић Бегана и констатовано да се ради о повредама лаке телесне природе, па је истражни судија у одсуству тешке телесне повреде закључио да не постоји основана сумња да су осумњичени извршили кривично дело које им се ставља на терет.

Веће овога Суда размотрило је списе предмета заједно са захтевом пуномоћника оштећеног за спровођење истраге и разлозима истражног судије о неслагању са захтевом за спровођење истраге, па је нашло да се у конкретном случају не могу прихватити разлози истражног судије. Ово стога што веће сматра да тешко насиље може да постоји и уколико је пропраћено наношењем више лаких телесних повреда.

Обзиром на бројност лаких телесних повреда, њихове локације на телу оштећеног као и начина њиховог наношења, које су поткрепљене лекарском документацијом, веће је закључило да постоји основана сумња да су осумњичени учинили кривично дело које им се ставља на терет, те да је стога у конкретном случају неопходно спровести истрагу.

Са изнетих разлога а на основу чл.243 ст.7 ЗКП-а одлучено је као у изреци овог решења.

ОКРУЖНИ СУД У НОВОМ ПАЗАРУ,
Дана 21.11.2002. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДА
Ћамил Хубић

ПРАВНА ПОУКА: Против овог решења може се изјавити жалба Врховном суду Србије у року од три дана од дана пријема истог а преко овог суда. Жалба не задржава извршење решења.

У ИМЕ НАРОДА

ОКРУЖНИ СУД У НОВОМ ПАЗАРУ, у већу састављеном од судије Зејнепе Каврајић, као председника већа, судије Драгише Радисављевића и судија поротника Наде Ђиновић, Спаха Богућанина и Џанка Куртовића, као чланова већа, уз учешће записничара Драгице Петровић, у кривичном предмету окривљених Карличић Милића и Росић Горана, оба из Новог Пазара, због кривичног дела изнуђивања исказа из чл.136.ст.2. Кривичног законика, поступајући по Оптужници оштећеног као тужиоца Муратовић Бегана из села Житнића код Сјенице, поднете преко пуномоћника Енеса и Сенка Црнишанина, адвоката из Новог Пазара, дана 28. 04. 2004. године, након одржаног главног и јавног претреса у присуству оштећеног као тужиоца, окривљених и њиховог браниоца Драгише Добрића, адвоката из Новог Пазара, донео је и истог дана 27. 01. 2006. године, јавно објавио

ПРЕСУДУ

Окривљени:

1. **КАРЛИЧИЋ МИЛИЋ** звани «Карло» из Новог Пазара, рођен 01. 11. 1966. године у селу Брњица код Сјенице, од оца Милоја и мајке Горе, рођене Спасојевић, са пребивалиштем у Новом Пазару ул. «Стевана Немање» Д-1/10, Србин, Држ. СЦГ, по занимању дипл. правник, радник СУП-а у Новом Пазару, под суспензијом, ожењен, отац двоје деце, писмен, завршио правни факултет, војну обавезу регулисао 1985/86 у Врхњици код Љубљане, води се при ВЕ Нови Пазар, средњег имовног стања, неосуђиван,

2. **РОСИЋ ГОРАН** из Новог Пазара, рођен 07. 10. 1965. године у Новом Пазару, од оца Радослава и мајке Милунке, рођене Јоловић, са пребивалиштем у Новом Пазару, ул. «Сутјеска» бр.5, Србин, Држ. СЦГ, запослен у својству инспектора СУП-а у Новом Пазару, ожењен, отац двоје деце, писмен, завршио факултет одбране и заштите, војну обавезу регулисао 1984/85 године у Сомбору, води се при ВЕ Нови Пазар, средњег имовног стања, неосуђиван,

Криви су

Што су:

Дана 21. 06. 1994. године у поподневним часовима у згради СУП-а у Новом Пазару, у канцеларији бр.25., као службена лица МУП-а РС – СУП-а у Новом Пазару, у вршењу службе, на недопуштен начин, применом тешког

насиља употребом силе и увреда у намери да изнуде исказ – признање од оштећеног Муратовић Бегана да поседује пушку «М-48» и пиштољ, тако што је окривљени Карличић гестикулацијом подигнутим кажипрстом позвао и показао оштећеном Бегану да из ходника уђе у канцеларију бр.25, у којој су радили окривљени, да би при самом уласку окривљени Росић ударио оштећеног Бегана песницом у стомак, а затим палицом по леђима десној плећки и заповедио да оштећени испружи руке, а потом краћом палицом ударао по рукама и длановима оштећеног, а повремено песницама и шакама по лицу и ушима, да би када је оштећени инстинктивно подигао руке према глави, окривљени Росић опсовао «види ти мајку ти Турску, хоћеш да се браниш», нашта је окривљени Карличић реаговао речима «Дај га мени» и наставио да удара палицом по рукама, псујући мајку оштећеном, затим су га оба окривљена тукли дугим палицама по длановима, а када су оштећеном, од болова клонуле руке, наредили да се оштећени изује, седне на столицу коленима и окрене према зиду, а потом уследила серија удараца по табанима чиме су оштећеном нанете бројне лаке телесне повреде у виду крвних подлива, модрица по свим деловима тела, при интензивним боловима од који се унередио (имао велику и малу нужду) и изгубио свест и за све то време окривљени захтевали да оштећени потврди да има пушку и пиштољ, а када је оштећени дошао к свести након поливања истог са водом у ћошку канцеларије, окривљени Росић истог извео до ВЦ-а где се мало испрскао водом, а потом су га тако претученог оставили у ходнику да чека до 21,30 часова, а затим га позвали у исту канцеларију и запретили да никоме не сме говорити о овоме и да може да иде. При изласку из СУП-а од задобијених повреда и болова оштећени Беган је осећао јаку мучнину због чега је повраћао, да би се одатле таксијем одвезао до куће сведокиње – ћерке Аземине, где је неколико дана лечен увијањем у сирову овчију кожу,

- Чиме су као саизвршиоци извршили кривично дело изнуђивање исказа из чл.136.ст.2.Кривичног законика,

- Па их суд применом наведеног законског прописа те чл.4.ст.2., чл.5.ст.2.,чл.33., чл.42.ст.1., чл.45. и 54. Кривичног законика,

О С У Ђ У Ј Е

На **КАЗНЕ ЗАТВОРА** у трајању од по 3 (три) године дана.

На основу чл.193.ст.3. и чл.196. ЗКП-а, окривљени **СЕ ОБАВЕЗУЈУ** да солидарно накнаде трошкове кривичног поступка у износу од 12.750,00 динара, као и плате паушал овоме суду у износу од по 10.000,00 динара, а све у року од 15 дана по правоснажности ове пресуде, под претњом принудног извршења.

На основу чл.206.ст.2. ЗКП-а, оштећени Муратовић Беган из села Житнића код Сјенице, ради остваривања свог имовинско-оштетног захтева упућује се на грађанску парницу.

Образложење

Оптужницом оштећеног као тужиоца Муратовић Бегана из села Житнића код Сјенице, поднете преко пуномоћника Црнишанин Енеса и Сенка, адвоката из Новог Пазара, дана 28. 04. 2004. године оптужени су Карличичић Милић и Росић Горан, оба из Новог Пазара, за извршење кривичног дела изнуђивање исказа из чл.65.ст.2. КЗ РС.

При поднетој оптужници оштећени Муратовић Беган остао је до завршетка главног претреса, тражећи да се окривљени огласе кривим и осуде на казну по закону, истовремено истакавши имовинскооштетни захтев који није успео да прецизира до краја главног претреса.

Окривљени Карличичић Милић и Росић Горан не признају извршење кривичног дела и бране се:

Окривљени Росић Горан у својој одбрани између осталог рекао је да је у радном односу у СУП-у Нови Пазар од 1991. године, а у току 1993. и 1994. године, радио као оперативни радник на пословима сузбијања кријумчарења оружја и дроге. У критичном периоду радио је на откривању нелегалног уношења и поседовања оружја врло интензивно. Не спори да је увидом у књигу евиденција у СУП-у утврдио да је оштећени Муратовић Беган позиван на разговор, али не зна датум и годину и не зна да ли га познаје. Не искључује могућност да је са оштећеним водио разговор о поседовању оружја, да у колико зна, од оштећеног није одузето оружје. Категоричан је да према оштећеном није примењивао силу, нити га је вређао на националној основи.

Окривљени Карличичић Милић, рекао је да је у критично време био радник СУП-а у Новом Пазару, али да као приправник није имао својства службеног лица, ни службену легитимацију, да није вршио службене радње – подношења пријава, саслушања и друго. Није сигуран да ли познаје оштећеног Муратовић Бегана, али је сигуран да га није вређао, тукао и псовао националну мајку. Објаснио је како су поступали када добију обавештења да неко лице кријумчари оружје. Пориче да је са пијаци у Новом Пазару са окривљеним Росић Гораном привео оштећеног Муратовић Бегана.

На главном претресу у својој одбрани је додао да је према сећању присуствовао саслушању оштећеног Бегана, али да није сигуран.

Бранилац окривљених Добрић Драгиша, адвокат из Новог Пазара следио је одбране окривљених, да би у завршној речи истакао да оптужница садржи формалне недостатке и да у конкретном случају стоје елементи бића кривичног дела из чл.65.ст.1. КЗ РС, у ком случају је дошло до апсолутне застарелости кривичног гоњења, због запређене казне затвора, а да изведеним доказима није утврђено да су окривљени извршили кривично дело које им се оптужбом ставља на терет, предложивши суду да исте ослободи од предметне оптужбе.

Суд је извео све предложене и расположиве доказе, осим предложених доказа и то пуномоћника оштећеног да се оштећени Беган упути на Медицински факултет у Београду и то одељења неурохирургије и за ухо, грло и нос, ради испитивања и утврђивања тежине задобијених повреда и евентуалних последица на глувоћу десног ува, затим браниоца окривљених да

се прибави извештај од СУП-а Нови Пазар, да ли се оштећени жалио на поступање окривљених, као и непосредног саслушања сведока Грбовић Радисава, Биочанин Раца, Карличкић Милојице и Карличкић Радојка, да би суд изведене доказе ценио сходно одредбама чл.326.ст.2. ЗКП-а, а након оцене изведених доказа појединачно, заједно и у међусобној вези са одбранама окривљених нашао за утврђено:

Дана 21. 06. 1994. године, сведоци Биорац Момичило и Шабановић Фаиз – полицајци СУП-а у Новом Пазару, по усменом налогу добијеног од тадашњег заменика начелника СУП-а у Новом Пазару Стефановића у поподневним сатима са млечне пијаце у Новом Пазару, привели оштећеног Муратовић Бегана у просторије СУП-а, где је Стефановић Радослав у два наврата у својој канцеларији обавио разговор са оштећеним по питању поседовања нелегалног оружја, да би други разговор са оштећеним завршио речима « Марш напоље, сада ће доћи ова двојица», а каснији развој догађаја указује да је мислио на окривљене. Око 17,00 часова заиста су стигли окривљени Карличкић и Росић и најпре ушли у канцеларију Стефановића, задржали се 10-ак минута, а потом дошли до своје канцеларије бр.25., да би окривљени Карличкић гестикулацијом подигнутим кажипрстом позвао и показао оштећеном Бегану да из ходника уђе у канцеларију бр.25., да би при самом уласку окривљени Росић ударио оштећеног песницом у стомак, а затим палицом по леђима – десној плећи и заповедио да оштећени Беган испружи руке, а потом краћом палицом ударао по рукама и длановима оштећеног, а повремено песницама и шакама по лицу и ушима, да би када је оштећени инстинктивно подигао руке према глави, окривљени Росић опсовао «Види ти мајку ти турску, хоћеш да се браниш», нашта је окривљени Карличкић реаговао речима «Дај га мени» и наставио да удара палицом по рукама, псујући мајку оштећеном, затим су га оба окривљена тукла дугим палицама по длановима, а када су оштећеном, од болова клонуле руке, наредили да се оштећени изује, седне на столицу коленима и окрене према зиду, да би потом уследила серија удараца по табанима, чиме су оштећеном нанете бројне лаке телесне повреде у виду крвних подлива, модрица по свим деловима тела, при интензивним боловима од којих се унередио (имао велику и малу нужду) и изгубио свест и за све то време окривљени захтевали да оштећени потврди да има пушку и пиштољ, а када се освестио исти се налазио у ћошку канцеларије мокар, да би га затим окривљени Росић извео до ВЦ-а где се мало испрскао са водом, а потом га тако претученог оставили у ходнику да чека до 21,30 часова, када су га позвали у исту канцеларију и запретили да никоме не сме говорити о овоме и да може да иде. При изласку из СУП-а оштећени је од задобијених повреда и болова осећао јакну мучнину, због чега је повраћао, да би се одатле таксијем одвезао до куће сведокиње – ћерке Аземине где је неколико дана лечен увијањем у сирову овчију кожу. Све ове радње окривљени су предузели као службена лица МУП-а РС, СУП-а у Новом Пазару у вршењу службе.

Сутрадан, 22. 06. 1994. године, оштећени је уз помоћ рођака затражио помоћ у адвокатској канцеларији Дуљевић у Новом Пазару. Адвокат Есад Дуљевић је саветовао да се оштећени одмах обрати лекару ради лечења и обезбеђења доказа о повредама које је оштећени задобио. У истом циљу адвокат је предложио да оштећени оде и код фотографа. Оштећени је поступио по упутствима. У Медицинском центру у Новом Пазару, прегледао га је Др. Мушић Касим, специјалиста за ухо, грло и нос, одредио терапију и упутио и на

рентгенско снимање грудног коша, део прибављене документације оштећени је предао адвокату Дуљевићу.

До напред утврђеног чињеничног стања суд је дошао на следећи начин:

Окривљени Росић у одбрани истиче да је радни однос у СУП-у у Новом Пазару засновао 16. 04. 1991. године, да је око годину дана радио као приправник, а наредну годину као оперативац на имовинско-кривичним делима, а током 1993. и 1994. године на откривању и сузбијању кривичних дела кријумчарења оружја и дроге, да је и данас у радном односу у СУП-у, тренутно распоређен на пословима инспектора за сузбијање кривичних дела разбојништва и разбојничких крађа. Истакао је да је током 1993. године започела интензивна активност на откривању уношења и кријумчарења оружја. У том послу инспектори СУП-а у Новом Пазару често су радили и на терену на подручјима Сјенице и Тутина. Не искључује могућност да је обавио разговор са оштећеним, а у књигама евиденције у СУП-у у Новом Пазару нашао је да је оштећени заиста привођен, да не зна време привођења и да, колико зна, од оштећеног Муратовића није одузето никакво оружје. Тврди да окривљени Карличичић и он са пијаце нису привели оштећеног Муратовића.

На главном претресу окривљени Росић је додао да је накнадим увидом у књигу евиденције у СУП-у Нови Пазар, утврдио да је оштећени заиста приведен у просторије СУП-а дана 21. 06. 1994. године.

Окривљени Карличичић Милић у својој одбрани је рекао да је радни однос у СУП-у у Новом Пазару засновао у својству приправника 01. 06. 1993. године, а да је у јулу месецу 1994. године, распоређен на послове инспектора за сузбијање кријумчарења оружја и наркотика, да су посао сузбијања кријумчарења оружја радили тако што су добијали из више извора информације, па када процене да је неко лице сумњиво позивали га на разговор. Такође је навео да је са многим лицима сумњивим да кријумчаре оружје, обављао разговор.

На главном претресу је додао између осталог да видевши оштећеног у судници истог познаје, јер су им села у близини.

Након анализе и оцене одбрана окривљених, суд је одбране окривљених у овом делу прихватио као убедљиве и истините, јер се допуњују, не противурече и поткрепљују писменим доказима Решењем МУП-а РС Београд 04 бр.112-301 од 21. 05. 1993. године на име окривљеног Карличичић Милића и делом исказа сведока Биорац Момчила и Шабановић Фаиза, у којима су истакли да су оштећеног Муратовић Бегана по налогу Стефановић Радосава, тадашњег заменика начелника СУП-а, привели са пијаце у Новом Пазару у просторије СУП-а и увели у канцеларију Стефановића, да је после извесног времена оштећени изашао из ове канцеларије и чекао у ходнику док нису стигли окривљени Росић и Карличичић, који су најпре ушли у канцеларију Стефановића и убрзо изашли, а потом позвали оштећеног у њихову канцеларију бр.25.

Сведок Шабановић Фаиз, чак, истиче да је привођење оштећеног, са још два лица, обављено 21. 06. 1994. године.

Ценећи исказе ових сведока у описаном делу, суд је закључио да су ови искази међусобно сагласни. Незнатне разлике које се односе на време привођења код заменика начелника СУП-а и других небитних околности су по оцени суда резултат протекла времена и заорава.

Из детаљног, опширног и јасног исказа оштећеног Муратовић Бегана суд је утврдио како су, у које време, на ком месту, којим средствима и са којим улогама и зашто окривљени Карличичић и Росић злостављали, понижавали, вређали, тукли и малтретирани оштећеног да би изнудили исказ – признање да поседује оружје. Како је то насиље изгледало и како је оштећени доживео описано је у чињеничном стању, па суд тај део неће понављати да се пресуда не би оптерећивала непотребним понављањем.

Исказу оштећеног суд је поверовао, јер је деловао врло искрено и убедљиво. Осим тога његово казивање поткрепљено је исказима сведока Муратовић Суља, Муратовић Мухарема, Муратовић Хајра, Муратовић Саита, Муратовић Ахмета, Дестановић Есада, Броња Аземине, Броња Бесима и Дуљевић Есада, затим материјалним доказима, лекарским специјалистичким налазима, мишљењима и налазима вештака Др. Синана Маровца, Др. Авда Ђеранића, специјалиста за хирургију и Др. Касима Мушића, спец. за ухо грло и нос.

Сведок Муратовић Суља, у свом исказу је рекао да је истог дана приведен у згради СУП-а у Новом Пазару, истакавши да га је заменик начелника Стефановић у ходнику зграде везао за радијатор, да је видео када су дошли окривљени Карличичић и Росић, ушли код Стефановића и после око 10-15 минута изашли и позвали прстом оштећеног да уђе у њихову канцеларију бр.25., а убрзо се одатле чула кукњава и вриска оштећеног, затим псовке једног од окривљених, да је у једном моменту окривљени Карличичић изашао и унео чашу воде, а да је после око 20 минута оштећени изашао из канцеларије крвав са повредама у пределу главе. На главном претресу је додао да је оштећени Муратовић у ходнику смрдео када је изведен из канцеларије бр.25 и да је био потпуно мокар.

Сведок Муратовић Хајро у свом исказу је истакао да су у јутарњим часовима у с. Житниће испред његове куће долазили окривљени Росић, Карличичић и Недић Миле и питали шта има од оружја, нашта им је исти одговорио да има ловачку пушку и пиштољ по одобрењу, да су му одузели пушку и пиштољ, за оштећеног, да им је рекао да је на пијаци у Новом Пазару и да је оштећеног Муратовића после три дана посетио кући и видео га у модрицама, а том приликом од истог сазнао да су га тукли окривљени Карличичић и Росић.

Сведок Муратовић Мухарем је испричао како је са пијаци у Новом Пазару, одведен заједно са оштећеним Муратовићем, у просторије СУП-а у Новом Пазару, где је видео сведока Муратовић Суља у ходнику везаног за радијатор, да је оштећени уведен код Стефановића, а одатле у канцеларију окривљених Росића и Карличичића, којег је познавао јер је из суседног села, да се из њихове канцеларије чула кукњава, да је све трајало пола сата или дуже, да је потом видео оштећеног крвавог и модрог у ходнику, да није смео ништа да га пита, да оштећени при одласку није могао да иде.

Сведоци Броња Аземина и Броња Бесим су навели да је оштећени једва ушао у њихову кућу, да је био модар по грудном кошу, табанима, рукама, лица крвавог са траговима прстију, да је оштећени причао да су га «убили» окривљени Карличичић и Росић тражећи од њега оружје, да је говорио да га нема, а они тражили «оружје или главу», јер му нису веровали.

Сведок Муратовић Саит испричао је како је маја месеца 2001. године позван од свог рођака Муратовић Мурата, ради обављања хитног разговора, а када је сведок Саит отишао до свог рођака код истог затекао окривљеног Карличичић Милића, који га је замолио да му омогући сусрет са

оштећеним Муратовић Беганом, до сусрета је дошло на старом путу према Сјеници на месту званом «Бијела Прла», да оштећени није знао о коме се ради јер му је сведок Саит рекао да се ради о њиховом заједничком пријатељу. Када је оштећени видео да се ради о окривљеном Карличичић Милићу, приговорио је сведоку Саиту речима «Их Саите то није мој пријатељ, то је мој непријатељ», да би окривљени Карличичић том приликом молио оштећеног Бегана да му опрости, јер је био млад, имао 24 године и био приправник. Оштећени Муратовић Беган је условио опроштај тражећи од окривљеног Карличичића да му каже ко га је пријавио, окривљени одбио да му то каже, затим је било говора о обештећењу.

Сведок Муратовић Ахмет, у свом исказу је испричао да су 21. јуна 1994. године, у раним јутарњим сатима у с. Житниће дошли окривљени Карличичић Милић, Горан Росић и Миле Недић, као и полицајац Радован Спасојевић, да би привели Муратовић Хајра, Саита и Муратовић Хамча заједно са њим на информативни разговор. Уместо реченог да их воде на информативни разговор до Дуге Пољане, исти су одведени до Сјенице и у просторије СУП-а у Сјеници сведок Муратовић Ахмет добио батине од Мила Недића, који га је ударио надланицом у пределу затиљка, где су им тражили наоружање, а посебно од овог сведока захтевали да призна где његов отац-сведок Муратовић Суљо, који је већ био приведен у просторије СУП-а у Новом Пазару, држи камион са оружјем – пушкомитраљезима, да би га одатле окривљени Карличичић и Росић привели у просторије СУП-а у Новом Пазару, где је исти у ходнику видео свог оца Суља везаног за радијатор а у његовој близини Муратовић Бегана и Муратовић Мухарема. У канцеларији Стефановића му је такође тражено да призна за очево оружје, претећи му да у колико не призна да ће га послати тамо где бију и да ће признати, избацивши га из канцеларије у ходник насупрот његовог оца и оштећеног Бегана и Мухарема. Исти сведок је истакао да је након уласка оштећеног Бегана у канцеларију, коју није могао да види прво чуо галаму, а након тога Беганове јауке и крике, да су оштећеног Бегана задржали у тој канцеларији 40-50 минута, а након тога истог окривљени Росић извео у ходник, којом приликом је овај сведок видео да оштећени Муратовић Беган иде у полусагнутом положају са тотално испруженим рукама према ВЦ-у у који га је увео окривљени Росић. Видевши у каквом је стању оштећени Муратовић, овај сведок се уплашио и за тренутак изгубио свест, плашећи се шта ће тек исти урадити његовом оцу – сведоку Муратовић Суљу.

Сведок Хамидовић Нусрет, рекао је да је 22. јуна 1994. године, по претходно добијеном позиву јавио се у просторије СУП-а у Новом Пазар. Са овим сведоком су по питању поседовања оружја обавили разговор окривљени Карличичић Милић и Росић Горан, након чега су га пустили за недељу дана, са обавезом да се у будуће недељно јавља на информативне разговоре. Пошто је сведок сазнао да је оштећени Муратовић Беган у међувремену претучен у просторије СУП-а, због страха да се и њему то не деси, јер је био обавезан да се у будуће јавља недељно на разговоре, из страха да се и њему не догоди као оштећеном Муратовић Бегану, обратио се за помоћ адвокату Есаду Дуљевићу из Новог Пазара.

Сведок Дестановић Есад, између осталог рекао је да је приликом доласка у просторије СУП-а у поподневним сатима ради раздужења – предаје дужности на првом спрату у ходнику приметно оштећеног Бегана са још групом људи који су седели у ходнику, а приликом повратка кући сусрео зета оштећеног Муратовић Бегана, Дестановић Сефедина и истом рекао да је у ходнику СУП-а видео његовог таста – оштећеног Муратовић Бегана.

Сведок Дуљевић Есад, адвокат из Новог Пазара, у свом исказу истакао је да су оштећеног дан после тортуре, у његову канцеларију довели још двојица који су му помагали, да је оштећени јаукао од болова, да није могао да седне од болова, да је тражио заштиту и да је као пуномоћник преузео случај, упутио оштећеног да се јави лекару и обезбеди лекарско уверење и предочио да пође и код фотографа, да би се сачиниле фотографије и обезбедили докази. Оштећени је овом сведоку рекао да су га тукли Росић и Карличић да би признао да поседује пушку и пиштољ или само пиштољ. Сведок је истакао да је оштећени прибавио потребну медицинску документацију и фотографије, али да је после извесног времена оштећени одустао од идеје да се случај кривично гони. Адвокат је 4 – 5 година чувао ову документацију, а затим са осталом пасивном архивом уништио. Изразио је жаљење што све то није сачувао, замоливши оштећеног да му због тога опрости.

Након анализе и оцене исказа ових сведока, овим сведоцима је суд поклатио поверење, јер су по оцени суда били убедљиви, логични, непротивуречни, а заједно са деловима одбрана окривљених, које је суд прихватио и исказом оштећеног Муратовића представили логичан и истинит след критичног догађаја. Осим тога, њихови искази и исказ оштећеног су у битним и одлучним чињеницама поткрепљени медицинском документацијом и налазима вештака Др. Синана Маровца и Др. Авда Ђеранића, специјалиста за хирургију, те Др. Касима Мушића, специјалисте за ухо, грло и нос.

Увидом у фотографију оштећеног Муратовића, суд се уверио да је оштећени Муратовић имао повреде у пределу главе. Суд није имао разлога да не поверује оштећеном да је фотографија сачињена после повреда које је задобио критичног дана у просторијама СУП-а у Новом Пазару од стране окривљених.

Ова фотографија и медицинска документација послужили су као доказ да Др. Касим Мушић, који је прегледао оштећеног дана 22. 06. 1994. године, у свом специјалистичком налазу навео повреде по лицу, глави и телу оштећеног и закључио да су нанете повреде лаке природе, а да се том приликом оштећени жалио на болове по табанима и длановима, па је због тога истог упутио на ренгенско снимање плућа и хируршки преглед.

Вештаци Др. Синан Маровац и Др. Авдо Ђеранић, специјалисте за хирургију, су сагласно изјавили да су повреде оштећеног лаке природе и нанете по грудима, леђима, длановима и табанима у виду крвних подлива и контузије грудног коша.

Датум издавања извештаја Др. Авда Ђеранића специјалисте за хирургију, без датума не доводи у сумњу закључак да се ради о повредама које су нанели окривљени 21. 06. 1994. године и да је издавање специјалистичког извештаја веродостојан, који је оштећени тражио када је 2002. године одлучио да се случај процесуира. У прилог таквом закључивању суда је налаз Др. Касима Мушића, специјалисте за ухо, грло и нос, који је оштећеног и прегледао дан после нанетих повреда и од тог датума и датира његов специјалистички налаз, тј. од 22. 06. 1994. године.

Суд је прихватио налазе и мишљења ових вештака, јер су дати од стране компетентних и стручних лица у својој струци. Поред тога вештаци своје налазе и мишљења су дали по основу расположиве медицинске документације коју је поседовао оштећени Муратовић.

Увидом у допис СУП-а Нови Пазар, бр.02-3432, утврђено је да је окривљени Карличић Милић у периоду од 09. 05. до 25. 06. 1994. године обављао задатке и послове на радном месту сузбијања кријумчарења и наркоманије у Одељењу за сузбијање криминалитета СУП-а Нови Пазар, а уз

исти допис је достављено Решење истог СУП-а, из којег произилази да је окривљени Карличкић засновао радни однос 01. 06. 1993. године у својству приправника, а у првом ставу образложења овог Решења 04 број 112-361 од 21. 05. 1993. године, наведено да је окривљени засновао радни однос према важећем Правилнику са статусом овлашћеног службеног лица.

Суд је ове писмене доказе прихватио у целини, јер су дати од стране институције у којој су запошљени окривљени Карличкић Милић и Росић Горан.

Увидом у изводе из КЕ СУП-а Нови Пазар на име окривљених Росић Горана број 235-1/3509 од 14. 11. 2005. године и Карличкић Милића, број 235-1/3510 од 14. 11. 2005. године, утврђено је да окривљени до сада нису осуђивани.

Из утврђеног чињеничног стања проистиче да су злостава, недопуштено понашање, бројне повреде и психичке трауме таквог интензитета и значаја и до те мере погађају људско достојанство, да скупа представљају тешко насиље које су окривљени извршили да би изнудили признање од оштећеног, исказ да поседује оружје.

Окривљени Росић је у време извршења дела био службено лице, у смислу чл.112.ст.3.тач.4.Кривичног законика, јер му је, као инспектору распоређеном на послове сузбијања кријумчарења оружја и дроге у СУП-у у Новом Пазару, поверено обављање појединих дужности и послова, које је и фактички обављао.

Ова својства службеног лица имао је и окривљени Карличкић Милић, јер је Решење МУП-а РС 04 бр.112-361 од 12. 05. 1993. године, примљен у радни однос на неодређено време и распоређен у СУП-у у Новом Пазару на сузбијање кријумчарења оружја и наркоманије са статусом овлашћеног службеног лица.

Овај закључак суда потврђује и допис СУП-а у Новом Пазару, бр.02 – 3432 од 23. 05. 2002. године. Према схватању овог суда окривљени Карличкић Милић је предузимао службене радње: обављао разговоре са многим сумњивим лицима, вршио провере и др., што не спори у одбрани датом у истрази. Осим тога из исказа оштећеног, сведока Муратовић Суља, Хајра и Мухарема, а на посредан начин из исказа сведока Броња Аземине и Бесима и Дуљевић Есада, проистиче да је окривљени Карличкић заједно са окривљеним Росићем предузимао службене радње у овом случају, почев од рада на терену, доласка са терена и добијања налога од заменика начелника Стефановића и са слушања оштећеног у канцеларији бр.25., у којој су радили окривљени.

У утврђеним радњама окривљених садржани су сви битни елементи бића кривичног дела изнуђивање исказа из чл.136.ст.2. Кривичног законика, извршеног у саизвршилаштву, јер су окривљени као службена лица у вршењу службе применили тешко насиље према оштећеном у намери да изнуде исказ – признање да поседује оружје. При томе су били свесни да радње предузимају заједнички, јер су их предузели у истој просторији, према истом оштећеном и хтели су те радње као своје и са истим циљем, због чега суд правно оцењује да су окривљени радње предузели као саизвршиоци.

Према томе су окривљени били свесни да поступају као службена лица и у вршењу службе и да према оштећеном Муратовићу примењују психо-физичку тортуру која представља тешко насиље, са циљем да изнуде изказ, што су све скупа и хтели, као и наступеле последице, тако да су кривично дело извршили са директним мишљајем.

Суд је прецизирао чињенични опис дела из диспозитива оптужнице оштећеног као тужиоца поднете преко својих пуномоћника Енеса и Сенка Црнишанина, адвоката из Новог Пазара, на начин што је редослед предузетих радњи ускладио са чињеничним стањем које је проистекло из доказа изведених током главног претреса, водећи рачуна да остане у границама оптужбе.

Такође, суд је у погледу правне квалификације дела применио Кривични законик, а не закон који је важио у време извршења дела, нашта је обавезан у смислу чл.5.ст.2. Кривичног законика.

Суд је ценио да је примењени Кривични законик блажи због тога што је за кривично дело из чл.136.ст.2. прописана казна затвора од 2 до 10 година, док је чл.65.ст.2. закона који је важио у време извршења кривичног дела прописана казна затвора од 3 до 15 година.

У поступку индивидуализације кривичне санкције према окривљенима, суд је пошао од одредбе чл.54. Кривичног законика, узимајући у обзир све околности које утичу да казна буде блажа или строжија, па је од олакшавајућих околности на страни окривљених суд узео у обзир њихову досадашњу неосуђиваност, породичне прилике, јер су очеви по двоје малолетне деце, а посебно протек времена од извршења кривичног дела, јер се критични догађај одиграо још 1994. године, док од отежавајућих околности на страни окривљених суд није нашао ни једну околност, па је суд окривљенима изрекао казне затвора у трајању од по три године, које су близу границе посебног минимума, обзиром да је законодавац за ово кривично дело утврдио казну затвора у трајању од 2 до 10 година, са убеђењем суда да ће се и са овако изреченим казнама затвора од по 3 године постићи сврха и циљ кажњавања прописана чл.42.ст.1. Кривичног законика, те општа сврха изрицања кривичних санкција прописана чл.4.ст.2. истог закона, а окривљенима у будуће пружити шанса да не врше оваква кривична дела.

Суд је посебно анализирао, а затим ценио део одбрана окривљених, у којим негирају да су применили силу да би изнудили признање од оштећеног, а окривљеног Карличића и део који се односи на својство службеног лица, као и деловима исказа сведока Биорац Момчила, Шабановић Фаиза, у којима истичу да нису чули јауке, кукњаву ни приметили повреде на оштећеном, као и време које је оштећени провео у канцеларији бр.25., суд није прихватио као истините.

Пре свега зато што је из исказа оштећеног поткрепљеног исказима бројних сведока, материјалним доказима и налазима вештака, који су напред анализирани и оцењени као веродостојни, из тих доказа произилази да су одбране окривљених у тим деловима остале неубедљиве и противуречне доказима које је суд оценио као истините, па је суд закључио да су окривљени овим деловима одбрана покушали да избегну кривичноправну одговорност.

Сведоци Биорац Момчило и Шабановић Фаиз су полицајци у СУП-у у Новом Пазару, по оцени суда су деловима исказа који за суд нису били прихватљиви, покушали из колегијалних разлога да помогну окривљенима.

Остале доказе суд је ценио, али их посебно не образлаже, јер нису од утицаја на одлучивање.

Суд је одбио предлог пуномоћника оштећеног као тужиоца Енеса Црнишанина, адвоката из Новог Пазара за допуну доказног поступка упућивањем оштећеног на Медицински факултет у Београду, Одељење

неурохирургије и за ухо, грло и нос, ради испитивања и утврђивања тежине задобијених повреда и евентуалних последица на глувоћу десног ува, као неоснован обзиром на протек времена од критичног догађаја и повређивања оштећеног до данас, где је протекло више од 12 година.

Суд је такође одбио предлог браниоца окривљених Добрић Драгише, адвоката из Новог Пазара за прибављање извештаја СУП-а у Новом Пазару, да ли се оштећени жалио на понашање окривљених, као и предлог непосредног саслушања сведока Грбовић Радисава, Биочанин Раца, Карличић Милојице и Карличић Радојка, на околности да се окривљени Карличић Милић није налазио у Новом Пазару дана 10. јуна 2001. године, као неосноване, јер је суд на несумњив начин утврдио да је дошло до сусрета оштећеног Муратовића и окривљеног Карличића маја – јуна 2001. године на иницијативу окривљеног Карличића, посредним путем преко сведока Муратовић Саита.

Одлука о трошковима кривичног поступка и паушала темељи се на одредби чл.193.ст.3. и чл.196. ЗКП-а, а иста одлука је донета по основу солидарне накнаде трошкова кривичног поступка у износу од 12.750,00 динара на име награда вештацима здравствене струке Др. Касиму Мушићу, износ од 4.500,00 динара, Др. Синану Маровићу 5.250,00 динара и Др. Авду Теранићу, износ од 3.000,00 динара, где су урачунати порези у износу од 50%, док је одлука о паушалу донета сразмерно дужини и сложености кривичног поступка, као и имовном стању окривљених.

Одлука о имовинско- оштетном захтеву оштећеног као тужиоца Муратовић Бегана из села Житнића код Сјенице о упућивању истог ради остваривања свог имовинскооштетног захтева темељи се на одредби чл.206.ст.2. ЗКП-а, јер оштећени није успео до краја главног претреса да прецизира свој имовинско-оштетни захтев.

ОКРУЖНИ СУД У НОВОМ ПАЗАРУ,

Дана 27. 01. 2006. године.

Записничар,
Драгица Петровић

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА,
Зејнепа Каврајић

ПРАВНА ПОУКА:

Против ове пресуде дозвољена је жалба у року од 15 дана од дана пријема исте, Врховном суду Србије Београд, а преко овог суда.